

SOM COMUNS. SOM SOBIRANISTES

Una força sobiranista nova, de progrés i de canvi democràtic, guanya unes eleccions generals a Catalunya el 21 de desembre de 2015, i de nou, el 26 de juny de 2016. És així com es reviu la victòria de les municipals del maig a Barcelona. La gent comuna fem el pas a les institucions per posar-les al servei de la gent. Aquest pas es fa en el context d'un país que ha patit múltiples crisis en els darrers deu anys i on es manifesta la fi d'una època: límits de receptes polítiques i econòmiques caduques; unes institucions i unes maneres de fer cada vegada més allunyades de la ciutadania; retallades als nostres drets socials i laborals; i un bloqueig constant a les demandes per decidir i construir de forma col·lectiva el futur de Catalunya.

Els comuns esdevenim una realitat política que s'explica pel moment que viu el país. Una realitat generacional que viu amb il·lusió i esperança la irrupció del moviment del 15M i la indignació per com les elits polítiques i econòmiques estaven hipotecant el nostre futur. Som gent comuna, alguns amb trajectòria política, molts d'altres provinents dels moviments socials, del món professional o de l'acadèmia. Gent comuna que decidim fer el pas per a canviar les coses. Els comuns traslladem a la institució noves realitats i noves propostes polítiques d'acord amb el que hem viscut els darrers anys i ho fem des d'un sobiranisme de base ciutadana, progressista i sense supeditacions a visions conservadores o als grans partits polítics tradicionals.

El mes d'abril de 2017 es constituïa Catalunya en Comú. Aquesta havia de ser l'eina per representar els valors dels i les comuns. Un instrument polític capaç de canalitzar la diversitat del país, amb una clara vocació de majories i que havia d'estendre's pel territori, amb realitats específiques per a cada municipi seguint una lògica superadora.

Entenem que començar una nova època al nostre país passa, també, per construir una nova política. Noves maneres de fer més properes a les necessitats d'una societat complexa, que s'assemblin més a una societat que ha canviat i que en els darrers anys ha viscut massa allunyada de partits i institucions. Noves formes de relació entre les institucions i la ciutadania. I noves formes de funcionament dels partits polítics que ens permetin sumar a la política institucional del nostre país noves cares que fins ara no s'havien sentit cridades pels partits tradicionals.

No obstant això, fins ara no hem estat capaços de superar les dificultats, els vicis i les inèrcies dels partits tradicionals -negociacions entre aparells, replegaments, temptació d'homogeneïtzació, pactes de despatx-. L'eina de què ens vam dotar, Catalunya en Comú, no ha estat, en aquest sentit, prou fidel als objectius fundacionals. Calia construir una força de canvi, i no un partit tradicional; una força política ciutadanista que entengués que calia portar a terme noves polítiques i noves solucions per un món diferent. Una força política central per a una nova època i una nova Catalunya.

El context en què neix Catalunya en Comú està marcat pel debat nacional. Aquest ha estat precisament l'expressió i la reacció a esgotaments múltiples que ha viscut la societat catalana a causa de la crisi social, política, econòmica, ambiental i nacional que hem viscut. Malauradament, però, la intensitat política dels darrers temps i la lògica binària del *processisme* han contribuït a un cert replegament per part d'alguns sectors de Catalunya en Comú i ens han allunyat dels nostres objectius fundacionals. Massa sovint, s'ha deixat de reivindicar el sobiranisme, tot i ser un dels nostres valors originals. Així és com la pluralitat de l'espai, que va

ser un dels atributs que va fer guanyador el projecte dels comuns, podria estar, actualment, en risc. Avui, molts sobiranistes se senten completament orfes dins d'aquest espai polític.

Els comuns hem sigut protagonistes quan hem sabut connectar amb el moment que vivia el país. En aquest sentit, hem d'entendre que l'1 d'octubre i el 3 d'octubre van marcar un abans i un després en la nostra història política i van ser l'expressió d'una clara i àmplia oposició, no només a la repressió viscuda, sinó al règim del 78 en el seu conjunt. A ulls de tot el món, els catalans i catalanes ens vam guanyar el dret a decidir i construir el nostre futur.

El moment del país ens demana ara treballar per un projecte nacional que apel·li majories àmplies i plurals, perquè sabem que és des dels grans consensos que som més forts. En definitiva, tenim davant el repte d'un país per construir i la responsabilitat de construir-lo oferint oportunitats a la nostra gent, donant respostes a les seves necessitats, reptes i demandes des de tots els territoris. Necessitem un projecte sobiranista que dibuixi un país que valgui la pena ser viscut i aquí ens toca ser protagonistes. Els comuns hem de contribuir perquè sigui un sobiranisme progressista i feminista el que construeixi el futur del nostre país en els propers anys. I és, precisament per això, que no podem deixar perdre els valors dels comuns, perquè ara són més necessaris que mai per representar una nova Catalunya.

És hora de recuperar els valors originals, aquells que van fer-nos guanyadors. Amb aquesta finalitat, cal redreçar el rumb i emprendre nous camins que ens permetin interpel·lar una majoria social més àmplia en el conjunt del país. Necessitem revisar els instruments de què ens hem dotat i cercar noves eines que, efectivament, ens permetin avançar cap a un nou sobiranisme, una nova política i una nova agenda de polítiques progressista. Necessitem noves eines del canvi per a una nova època al nostre país. Avui, més que mai, som comuns. Som Sobiranistes. I volem un nou futur en comú.